

Sygn. akt I ACa 1217/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grzegorz Krężolek (spr.)
Sędziowie:	SSA Sławomir Jamróg SSO del. Beata Kurdziel
Protokolant:	st.sekr.sądowy Urszula Kłosińska

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2017 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko S. D.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 18 maja 2016 r. sygn. akt I C 961/15

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego S. D. na rzecz strony powodowej (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 5 400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO del. Beata Kurdziel SSA Grzegorz Krężolek SSA Sławomir Jamróg

Sygn. akt : I ACa 1217/16

UZASADNIENIE

(...) Bank (...) SA w W. , w pozwie skierowanym przeciwko S. D. , wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 35.494,26 CHF z umownymi odsetkami według zmiennej stopy procentowej, obowiązującej na dany okres w (...) S.A. dla należności przeterminowanych i postawionych, po upływie wypowiedzenia, w stan wymagalności, stanowiącej aktualnie 12% w stosunku rocznym, każdorazowo nie więcej niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego (...) Banku (...)liczonymi od kwoty 33.861,23 CHF od dnia 23 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty, z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot 1.605,24 CHF i 27, 79 CHF od dnia wniesienia pozwu.

Bank domagał się również obciążenia pozwanego kosztami procesu.

Motywuując żądanie wskazał, iż przysługuje mu od E. D. wymagalna wierzytelność wynikająca z tytułu umowy o kredyt (...)z dnia 31 lipca 2006 r.

Formą zabezpieczenia jej spłaty były hipoteka zwykła w kwocie 48.541,72 CHF oraz hipoteka kaucyjna do kwoty 24.270,00 CHF, ustanowione na nieruchomości położonej w K. , stanowiącej współwłasność E. D. oraz pozwanego S. D., dla której Sąd Rejonowy w K. prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Na skutek zaprzestania spłaty kredytu , bank wypowiedział umowę , w części dotyczącej warunków spłaty. Wierzytelność wynikająca z umowy została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności.

Zarówno dłużnik osobisty jak i rzeczowy byli wzywani do dobrowolnego spełnienia świadczenia, jednak okazały się one bezskuteczne.

Strona powodowa podkreśliła, iż odpowiedzialność pozwanego za dług matki ograniczona jest do wysokości kwot hipotek ,ujawnionych w księdze wieczystej nr (...).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 9 kwietnia 2015 r, Sąd Okręgowy w Krakowie uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W skutecznie wniesionym sprzeciwie od tego orzeczenia , S. D. , negując nakaz w całości , domagał się oddalenie powództwa oraz obciążenia strony pozwanej kosztami postępowania.

Uzasadniając swoje stanowisko argumentował, iż nie wiąże go ze stroną powodową żaden stosunek umowny, na podstawie którego byłby zobowiązany do zaspokojenia roszczenia dochodzonego pozwem.

Nie był stroną umowy kredytowej zawartej pomiędzy stroną powodową, a E. D.. W jego ocenie bank nie wykazał aby dokonał skutecznego jej wypowiedzenia ani też tego , iż wierzytelność stąd wynikająca dla strony powodowej była wymagalna.

Zarzucił także , że bank nie wykazał wysokości tej wierzytelności albowiem załączone do akt wydruki , mające ją wskazywać nie mogą mieć charakteru dokumentów , skoro nie są przez nikogo podpisane.

Odwołując się do treści art. 78 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, podnosił także strona powodowa nie tylko nie dokonała wypowiedzenia wierzytelności zabezpieczonej rzeczowo wobec niego ale także nie informowała o tym , że dokonała wypowiedzenia umowy kredytowej wobec E. D.. Wobec tych faktów, pozwany uznawał , iż jest wolny od odpowiedzialności wobec banku , a w powództwo powinno zostać oddalone.

W reakcji na te argumenty , odpowiadając na sprzeciw, strona pozwana argumentowała ,że w ramach korespondencji pomiędzy bankiem a kredytodawczynią , po skutecznym dokonaniu wypowiedzenia umowy przez stronę powodową , E. D. nie negowała faktu jego dokonania , skuteczności prawnej ani też rozmiaru długu , który ją wobec kredytodawcy obciąża , odwołując się jedynie do swojej trudnej sytuacji finansowej , która zdecydowała o zaprzestaniu spłat rat kredytowych w terminie umownym.

Bank podnosił także , iż wbrew stanowisku S. D., także i on był wzywany do dobrowolnego spełnienia świadczenia , obecnie dochodzonego pozwem ale wezwania te okazały się nieskuteczne.

Wyrokiem z dnia 18 maja 2016r , Sąd Okręgowy w Krakowie :

Zasądził od pozwanego S. D. na rzecz strony powodowej (...) Banku (...) SA w W. , kwotę 35, 494, 26 CHF z umownymi odsetkami od kwoty 33 861, 23 CHF , według zmiennej stopy procentowej , dla kredytów przeterminowanych i postawionych po terminie wypowiedzenia, w stan natychmiastowej wymagalności , nie wyższej niż czterokrotność

stopy kredytu lombardowego (...), od dnia 23 stycznia 2015r z tym , że maksymalna wysokość odsetek w stosunku rocznym , od dnia 1 stycznia 2016r nie może przekraczać dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie , oraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 1 633, 03 CHF od dnia 28 stycznia 2015r , zastrzegając pozwanemu prawo do powoływania się , w toku postępowania egzekucyjnego, na ograniczenie jego odpowiedzialności do nieruchomości położonej w K. -(...), objętej księgą wieczystą nr (...) (...) , obciążanej hipotekami ; zwykłą w kwocie 48 541, 72 CHF i kaucyjną do kwoty 24 270 CHF, ujawnionymi na rzecz strony powodowej [pkt I] ,

- zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 7 889, 69 zł , tytułem zwrotu kosztów procesu , w ten sam sposób upoważniając S. D. do powoływania się na ograniczenie jego odpowiedzialności w warunkach egzekucyjnej realizacji tego obowiązku [pkt II sentencji wyroku]

Sąd Okręgowy ustalił następujące fakty istotne dla rozstrzygnięcia :

(...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. – na podstawie umowy kredytu mieszkaniowego - (...)nr (...) - (...) (...) (...) z dnia 31 lipca 2006 r., udzieliła E. D. kredytu w kwocie 48.541,72 CHF, na zakup udziału w wysokości 1/2 części we współwłasności lokalu mieszkalnego nr (...) położonego na (...)kondygnacji budynku mieszkalnego nr (...) na Os. (...) w dzielnicy N. (...)w K., dla którego Sąd Rejonowy dla K., prowadzi księgę wieczystą nr (...) i remont tegoż lokalu, przeznaczonego na własne potrzeby kredytobiorcy .

Umowa w sposób szczegółowy regulowała m.in. zasady ustalania oprocentowania sumy kredytu, zasady naliczania odsetek i spłaty zobowiązania kredytowego , reguły rozliczania zadłużenia przeterminowanego oraz kolejności zarachowywania wpływających spłat.

Strony umowy ustaliły, iż niespłacenie przez kredytobiorcę części albo całości raty w terminie umownym spowoduje, że należność z tytułu zaległej spłaty staje się zadłużeniem przeterminowanym i może zostać przez (...) S.A. przeliczona na walutę polską, według kursu sprzedaży dewiz, obowiązującego w (...) S.A. w pierwszym dniu każdego miesiąca kalendarzowego .

(...) S.A. zobowiązał się zawiadomić – w formie pisemnej – kredytobiorcę o kwocie należności z tytułu zaległej i kolejnej raty, wysyłając przypomnienie, które mieli otrzymywać również poręczyciele w przypadku, gdy zabezpieczenie kredytu miało stanowić poręczenie oraz osoby będące innymi dłużnikami (...) S.A. z tytułu zabezpieczenia kredytu.

Zgodnie z umową, za każdy dzień kalendarzowy w okresie utrzymywania się zadłużenia przeterminowanego z tytułu kredytu, bank uprawniony był pobierać odsetki według obowiązującej w tym okresie zmiennej stopy procentowej dla kredytów przeterminowanych i kredytów postawionych, po upływie okresu wypowiedzenia, w stan natychmiastowej wymagalności , ustalaną w uchwale zarządu banku.

Strony zastrzegły przy tym, iż stopa procentowa dla kredytów przeterminowanych nie może być wyższa niż czterokrotność kredytu lombardowego(...) przy czym zmiana stopy procentowej uzależniona jest od zmiany stopy kredytu lombardowego (...)

Okres zadłużenia przeterminowanego liczony miał być od dnia powstania zadłużenia przeterminowanego do dnia poprzedzającego spłatę tego zadłużenia- łącznie.

Zabezpieczeniem spłaty kredytu miały być m.in. hipoteka umowna zwykła w kwocie 48.541,72 CHF i hipoteka umowna kaucyjna do kwoty 24.270,00 CHF na rzecz (...) S.A. – ustanowione na nieruchomości, stanowiącej lokal mieszkalny nr (...), położony w budynku mieszkalnym nr (...) na osiedlu (...) w K., dla której Sąd Rejonowy dla K.prowadzi księgę wieczystą nr (...)

Aktualnie nieruchomość ta stanowi współwłasność: E. D. w 1/2 części oraz pozwanego S. D. w 1/2 części. Została ona nabyta przez pozwanego i E. D. na podstawie umowy sprzedaży i aktu ustanowienia hipoteki z dnia 31 lipca 2006 r. W

umowie tej E. D. podała, że środki finansowe na zapłatę całej ceny sprzedaży pochodzić będą z kredytu uruchomionego przez (...) SA.

W związku z zaprzestaniem spłaty wymaganych rat przez kredytobiorcę- E. D., pismem z dnia 5 marca 2014 r. – doręczonym dłużnicze w dniu 14 marca 2014 r. – strona powodowa wypowiedziała umowę kredytu w części dotyczącej warunków jego spłaty z zachowaniem terminu wypowiedzenia. W piśmie tym strona powodowa poinformowała, iż jej zadłużenie wobec (...) S.A. na dzień sporządzenia pisma o wypowiedzeniu wynosiło łącznie 34.302,49 CHF.

W piśmie z dnia 24 lipca 2014 r., doręczonym kredytobiorczyni, w dniu 12 sierpnia 2014 r., strona pozwana ponownie poinformowała dłużniczkę, iż wypowiada umowę w części dotyczącej warunków spłaty oraz o tym, iż na dzień sporządzenia zawiadomienia jej zadłużenie wynosi łącznie 34.066,45 CHF.

W dniu 19 września 2014 r. bank wezwał E. D. do zapłaty kwoty 34.000,70 CHF oraz dalszych należnych odsetek naliczanych na bieżąco, według zmiennej stopy procentowej, wynoszącej ówczesnie 16 % w stosunku rocznym, w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania.

Wezwanie to zostało doręczone adresatce 17 października 2014 r. W piśmie z dnia 18 września 2014 r bank wezwał do zapłaty tej kwoty także pozwanego, jako dłużnika rzeczowego. Odebrała je w dniu 15 października 2014 r. matka powoda - E. D..

W dniu 22 października 2014 r. kredytobiorczyni zwróciła się do banku o odstąpienie od wypowiedzenia umowy z dnia 31 lipca 2006 r. oraz prolongatę terminu spłaty kredytu. Swoją prośbę uzasadniła faktem swojej trudnej sytuacji materialnej spowodowanej postawieniem w stan likwidacji jej miejsca zatrudnienia – Spółdzielni Pracy (...) w N.. Strona pozwana nie uwzględniła postulatu dłużniczki i podjęła czynności związane z egzekucyjnym dochodzeniem swojej wierzytelności.

Jak ustalił ponadto Sąd I instancji, z wyciągu z ksiąg bankowych (...) S.A., na dzień 22 stycznia 2015 r. wymagalna wierzytelność banku wobec dłużniczki E. D., wobec zaprzestania obsługi zaciągniętego kredytu, wynosiła 35.494,26 CHF, na którą składała się kwota 33.861,23 CHF z tytułu niespłaconego kapitału, suma 1.605,24 CHF z tytułu naliczonych do dnia 22 stycznia 2015 r. odsetek oraz 27,79 CHF z tytułu kosztów.

W ramach oceny prawnej roszczenia dochodzonego pozvem, Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, iż jest ono, w świetle dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, usprawiedliwione w całości.

Zdaniem Sądu, stronie powodowej przysługiwała wobec E. D., wymagalna wierzytelność z tytułu zadłużenia w spłacie przez nią zobowiązania kredytowego, wynikającego z umowy zawartej przez strony w dniu 31 lipca 2006r.

Prawną formą zabezpieczenia spłaty zobowiązania przez kredytobiorczynię były: hipoteka umowna zwykła w kwocie 48.541,72 CHF i hipoteka umowna kaucyjna do kwoty 24.270,00 CHF, obciążające nieruchomość objętą księgą wieczystą prowadzoną przez Sąd Rejonowy dla K.o nr (...), stanowiącej współwłasność dłużniczki E. D. i pozwanego S. D. po 1/2 części.

Pozwany, jako współwłaściciel tej realności, ponosi odpowiedzialność rzeczową wobec strony powodowej z tytułu zaspokojenia tej, w ten sposób zabezpieczonej wierzytelności, a odpowiedzialność ta wynika wprost z brzmienia art. 65 ust. 1 i 3 ustawy o księgach wieczystych i hipotece z dnia 6 lipca 1982r.

W sytuacji gdy dłużnik osobisty nie realizuje swojego zobowiązania, wierzyciel jest uprawniony do dochodzenia jej, w granicach zabezpieczenia, przeciwko dłużnikowi rzeczowemu. Jego podstawą musi być jednak tytuł wykonawczy, uzyskany przeciwko temu dłużnikowi.

Zdaniem Sądu zarzuty jakie przeciwko roszczeniu strony powodowej formułował S. D. są bezzasadne.

Wierzytelność, także wobec niego, została przez bank skutecznie wypowiedziana, a pozwany został skutecznie zawiadomiony także o tym, iż umowa kredytowa w zakresie terminów spłaty zobowiązania kredytowego, została wypowiedziana wobec kredytobiorczyni, co aktualizowało jego odpowiedzialność jako dłużnika rzeczowego, w zakresie nie spłaconej części zobowiązania E. D..

Tego rodzaju wypowiedzeniem jest pismo banku, skierowane do S. D. w dniu 18 września 2014r, doręczone 15 października 2014r z którego wynikało jaka jest wysokość zadłużenia z tytułu umowy kredytowej, a zatem w jakim rozmiarze on również jest odpowiedzialny za zaspokojenie wynikającej stąd wierzytelności banku. Już z tego pisma pozwany mógł dowiedzieć się, iż umowa kredytowa zawarta pomiędzy stroną powodową, a E. D. została wypowiedziana. Nawet, jak przyjmuje Sąd Okręgowy, gdyby tak nie było, to formą przekazania tej informacji i samym wypowiedzeniem wierzytelności wobec pozwanego był wniesiony przez bank pozew.

Sąd Okręgowy wskazał, iż odpowiedzialność pozwana ogranicza się do nieruchomości, której jest współwłaścicielem.

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach procesu była norma art. 98 §1 i 3 kpc i wynikająca z niej zasada odpowiedzialności za wynik sprawy.

W apelacji od tego rozstrzygnięcia pozwany, obejmując jej zakresem całość wyroku Sądu Okręgowego, domagał się w pierwszej kolejności jego zmiany i oddalenia powództwa oraz obciążenia strony przeciwnej kosztami procesu oraz kosztami postępowania przed Sądem II instancji.

Jako wniosek ewentualny sformułował żądanie wydania orzeczenia kasatoryjnego i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Środek odwoławczy został oparty na stępujących zarzutach:

- naruszenia prawa procesowego, w sposób mający istotny wpływ na wynik sprawy, a to:

a/ art. 236 kpc w zw z art. 233 §1, 217 §1, 316 §1 i 167 kpc, wobec oparcia rozstrzygnięcia na twierdzeniach oraz dowodach, które w sposób formalny nie stały się częścią materiału procesowego albowiem Sąd nie wydał formalnego postanowienia o ich dopuszczeniu, a pismo procesowe strony powodowej zawierające postulat wydania takiej decyzji procesowej, zostało formalnie zwrócone,

b/art. 233 §1 kpc, jako konsekwencji zastąpienia przez Sąd swobodnej oceny zgromadzonych dowodów oceną dowolną, co przełożyło się na nietrafne ustalenie, iż bank dokonał skutecznego wypowiedzenia umowy kredytowej matce pozwanego - E. D., a także wypowiedział wierzytelność zabezpieczoną rzeczowo wobec niego jako jej dłużnika rzeczowego, informując go również o akcie wypowiedzenia umowy z matką. Zdaniem skarżącego prawidłowa ocena zgromadzonych dowodów powinna prowadzić do diametralnie innych wniosków zgodnie z którymi bank nie dowiódł tego, iż tego rodzaju wypowiedzeń oraz przekazania informacji S. D. dokonał.

Norma ta, w ocenie apelującego, w związku z art. 232kpc i 6 kc., została naruszona także dlatego, iż Sąd uwzględnił powództwo mimo, że strona pozwana powodowa nie wykazała tak wymagalności jak i wysokości wierzytelności, której dochodzi wobec pozwanego, ani podstaw naliczania odsetek od należności głównej, w sytuacji, gdy nie wykazała, że umowa kredytowa z 31 lipca 2006r, została skutecznie wypowiedziana wobec matki pozwanego przy równoczesnym nie wypowiedzeniu wobec niego wierzytelności zabezpieczonej rzeczowo.

Zdaniem skarżącego nie wzięcie pod uwagę tego zaniechania banku przez Sąd I instancji, może świadczyć o nierozpoznaniu istoty sprawy.

c/ art. 299 kpc, jako następstwa nie przeprowadzenia przez Sąd dowodu z przesłuchania S. D. w charakterze strony mimo, że w warunkach wyczerpania środków dowodowych, nadal pozostały niewyjaśnionymi istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności faktyczne, czemu dowód ten, niesłusznie pominięty mógł posłużyć.

d/ art 98 kpc , wobec niepoprawnego , tak co do zasady jak i wysokości, rozliczenia stron z tego tytułu ,

- naruszenia prawa materialnego wobec nieprawidłowego zastosowania przez Sąd I instancji ;

1/ art. 78 ustawy o księgach wieczystych i hipotece , jako konsekwencji przyjęcia , iż wierzytelność zabezpieczona hipotecznie została przez banki skutecznie wypowiedziana wobec pozwanego,

2/ art. 481§1 kc w zw z art. 78 u.k.w.i h. , wobec zasądzenia w zaskarżonym wyroku odsetek od dnia 23 stycznia 2015r mimo , że wierzytelność dochodzona pozwem nie była wobec pozwanego wymagalna , a brak tej cechy był następstwem jej nie wypowiedzenia wobec dłużnika rzeczowego.

W apelacji pozwany domagał się uzupełnienia postępowania przed Sądem II instancji i przeprowadzenia dowodu z przesłuchania S. D. w charakterze strony.

Odpowiadając na apelację strona przeciwna wniosła o jej oddalenie jako pozbawionej usprawiedliwionych podstaw oraz obciążenie pozwanego kosztami postępowania przed Sądem II instancji.

W motywach swojego stanowiska bank aprobował zarówno ustalenia faktyczne jak i ocenę prawną roszczenia zaprezentowaną przez Sąd Okręgowy.

Wniosła również o przeprowadzenie przed Sądem Apelacyjnym dowodów z dokumentów załączonych do odpowiedzi / k. 179- 181 akt/

W ramach jej uzupełnienia bank przedłożył dokument obrazujący aktualny [na 20 grudnia 2016r], stan zadłużenia matki pozwanego z tytułu spłaty kredytu zaciągniętego w dniu 31 lipca 2006r / k. 186-188 akt /

Rozpoznając apelację , Sąd Apelacyjny rozważył :

Środek odwoławczy powoda nie jest uzasadniony i podlega oddaleniu.

Nie można bowiem podzielić żadnego z zarzutów na których został on oparty.

W pierwszej kolejności odnieść się należy do wniosków zgłoszonych przez strony wraz z postulatami przeprowadzenia , wskazanych w nich dowodów , w ramach postępowania przed Sądem II instancji.

Żaden z nich nie jest wnioskiem uzasadnionym , chociaż różne są przyczyny decydujące , w ocenie Sądu II instancji , o tym , że nie mogły zostać przeprowadzone w postępowaniu apelacyjnym.

W odniesieniu do tych spośród nich , które wskazane zostały przez stronę powodową, ich nie uwzględnienie było spowodowane tym że w części były to wnioski spóźnione, w rozumieniu art. 381 kpc albowiem nic nie stało na przeszkodzie aby zostały zawnioskowane przed Sądem I instancji .

Dotyczy to dokumentu z 23 września 2015r, zawierającego prośbę powoda skierowaną do banku / k. 179-181 akt /

Nota bene ten sam dokument już wcześniej stanowił element materiału procesowego , złożony przez pełnomocnika pozwanego / por k. 85-87 akt /

Pozostałe dowody , o jakich jest mowa w uzupełnieniu tej odpowiedzi nie mogły posłużyć poszerzeniu materiału dowodowego dlatego , że mimo , iż bank był także na tym etapie postępowania profesjonalnie zastępowany , pismo procesowe stanowiące to uzupełnienie nie zawiera wniosku o przeprowadzenie dowodu z tych , załączonych do niego dokumentów./ por. k. 185 akt /

Niezasadnym był również wniosek skarżącego o uzupełnienie postępowania rozpoznawczego na tym etapie, postulującego przeprowadzenie dowodu z jego przesłuchania w charakterze strony.

Wniosek ten bowiem nie ma cech „nowości”, w rozumieniu tego pojęcia, na tle wykładni art. 381 kpc.

Tego rodzaju ocena jest pochodną wniosku uznającego decyzję procesową Sądu I instancji o jego nieprzeprowadzaniu, za poprawną.

Przypominając, że zgodnie z wolą ustawodawcy procesowego, dowód ten ma mieć charakter subsydiarny, w tym znaczeniu, że powinien być przeprowadzany jedynie wówczas, gdy za pomocą innych środków dowodowych, nie zostały wyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Jeżeli na ich podstawie Sąd wyrobi sobie przekonanie co do relewantnego stanu faktycznego i zgłoszonego przez stronę powodową żądania, nie ma on nie tylko obowiązku uwzględniania takiego wniosku strony ale, w takiej sytuacji, podzielenie go stanowiłoby, w świetle treści art. 299 kpc, naruszenie prawa procesowego.

Z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia w rozstrzyganej sprawie albowiem dotąd przeprowadzone dowody, w uznaniu Sądu Okręgowego, były wystarczającymi dla ustalenia doniosłych z punktu widzenia treści żądania faktów i przeprowadzenia prawnej oceny roszczenia zgłoszonego w pozwie.

Przechodząc do analizy zarzutów, na których S. D. oparł apelację i rozpoczynając ją od zarzutu najdalej idącego, w ramach którego podnosi on nierozpoznanie przez Sąd niższej instancji istoty sprawy należy uznać go za oczywiście bezzasadny.

Zgodnie z utrwalonym, i podzielanym przez Sąd Apelacyjny, w składzie rozstrzygającym sprawę, stanowiskiem Sądu Najwyższego, wypracowanym na tle wykładni normy art. 386 §4 kpc, która posługuje się tym pojęciem, o takiej sytuacji można mówić jedynie wówczas, gdy Sąd, w ramach oceny roszczenia zgłoszonego w pozwie, nie zbada merytorycznej jego podstawy albo też w zupełności nie odniesie się do zarzutów strony przeciwnej, za pomocą których broniła się przed pretensją powoda.

/ por w tej materii, jedynie dla przykładu, uwagi T. Wiśniewskiego, w komentarzu do kodeksu postępowania cywilnego t. II s. 120-121, wydawnictwo Wolters Kluwer Business 2011/.

W rozstrzyganej sprawie tego rodzaju sytuacja nie miała miejsca i nie sposób uznać aby Sąd Okręgowy uchylił się od oceny nie tylko żądania banku jak także wszystkich zarzutów na których swoją obronę przed nim opierał S. D..

Poddając analizie wskazane w apelacji zarzuty procesowe, podnieść na wstępie należy, iż te, wiążące Sąd dokonujący instancyjnej kontroli orzeczenia zarzuty, tylko wówczas mogą być uznane za usprawiedliwione jeżeli podniesione w nich nieprawidłowości formalne ze strony Sądu, miały istotny wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia.

Ta reguła powoduje, że jakkolwiek część zarzutów procesowych pozwanego jest zasadna to podlegają one odparciu dlatego, że prawidłowo wyknięte wadliwości formalne po stronie Sadu okazały się być, w ostatecznym wyniku, niedoniosłe dla treści ocenianego instancyjnie wyroku, który odpowiada prawu.

Ma rację skarżący, gdy zarzuca oparcie części ustaleń faktycznych na źródłach dowodowych, które zostały dopuszczone przez Sąd Okręgowy, w warunkach naruszających wymagania proceduralne.

Odpowiadając na sprzeciw pozwanego złożony od nakazu zapłaty [mylnie nazywając go odpowiedzią na pozew/- por k. 56 akt /, strona powodowa złożyła wraz z nim dokumenty, które zawnioskowała jako dowody, mające przeczyć trafności argumentacji S. D., zawartej w środku zaskarżenia. Nosiły one daty 5 marca i 24 lipca 2014r - dotycząc wypowiedzenia umowy kredytowej, dokonanego przez bank i doręczenia go E. D. / k. 64 i 66 -67 akt / oraz 19 września 2014r, obejmując wezwanie skierowane przez bank do kredytodawczyni o zapłatę przeterminowanego świadczenia, w warunkach uprzednio dokonanego wypowiedzenia umowy, w odniesieniu do postanowień dotyczących terminów spłaty rat kredytowych / k. 68-69 akt /

Ponieważ odpowiedź na sprzeciw została wniesiona po upływie terminu jaki Sąd określił bankowi do ustosunkowania się do argumentów sprzeciwu, strona powodowa złożyła wnioski o przywrócenie terminu do jego wniesienia. Żądanie to zostało postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 24 sierpnia 2015r oddalone / k. 75 akt /

W tej sytuacji, skoro pismo będące odpowiedzią na sprzeciw nie mogło wywołać, zgodnie z art. 167 kpc procesowego skutku, ta konsekwencja dotyczyła także wskazanych wyżej dokumentów jako przedmiotu wniosków dowodowych strony pozwanej.

Sąd Okręgowy na rozprawie w dniu 4 grudnia 2015r / k. 106 v akt /, na skutek zarzutu S. D. opartego na art. 162 kpc, ostatecznie dowodów dokumentów z 3 marca, 24 lipca i 19 września 2014r nie przeprowadził /zapis dźwiękowy rozprawy minuty 12-17 /

Jednak na kolejnej, bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku, w dniu 18 maja 2016r, rozprawie zdecydował jednak o ich dopuszczeniu, przy czym nie stwierdził w sposób wyraźny iż czyni to z urzędu. Ta decyzja procesowa spotkała się z zarzutem pozwanego, naruszenia art. 162 kpc. / por k. 116 v akt, zapis dźwiękowy rozprawy, minuty 1-9 /

Opisany sposób postępowania Sądu, trafnie jest negowany w ramach pierwszego z zarzutów procesowych apelacji albowiem w tych okolicznościach dokumenty z 5 marca, 24 lipca i 19 września 2014r jako nie objęte skutecznie zgłoszonymi wnioskami dowodowymi nie mogły zostać, w sposób nie naruszający procedurę dopuszczone i przeprowadzone przez Sąd Okręgowy i stać się później podstawą ustaleń faktycznych.

Tym nie mniej ta nieprawidłowość, której niewątpliwie Sąd Okręgowy dopuścił się, nie jest doniosła dla treści kontrolowanego instancyjnie rozstrzygnięcia.

Pozwany twierdzi, powołując omawiany zarzut, iż na skutek tego błędu Sądu nie mają podstawy, w zgromadzonym materiale procesowym, dokonane przezeń ustalenia co do tego, iż umowa kredytu została przez bank matce pozwanego wypowiedziana, a tym bardziej, iż on, jako dłużnik rzeczowy był informowany przez (...) SA o tym fakcie. Ponadto z tych samych powodów nie ma podstaw ustalenie, iż strona powodowa wypowiedziała wobec niego wierzytelność zabezpieczoną rzeczowo na nieruchomości, której jest współwłaścicielem.

Jak argumentuje dalej skarżący, przy braku ustaleń tej treści, których wykazanie obciążało w sporze stronę przeciwną, powództwo powinno zostać oddalone.

Stanowisko to nie może zostać uznane za trafne albowiem nie uwzględnia tego, że nawet po wyeliminowaniu wskazanych wyżej źródeł dowodowych, pozostały materiał procesowy, którego wartości / wiarygodności / skarżący nie poddawał ani nie poddaje w apelacji w wątpliwość także daje dostateczną podstawę do poczynienia ustaleń tożsamyh z tymi, których, w zakresie wypowiedzenia umowy kredytowej i wierzytelności oraz zawiadomień kierowanych przez bank do pozwanego i jego matki - kredytobiorczyni, dokonał Sąd Okręgowy w sposób zakwestionowany przez skarżącego.

Potwierdzenie tego, że umowa kredytu została wypowiedziana E. D. oraz, iż bank dokonał wypowiedzenia wierzytelności zabezpieczonej hipotekami wobec pozwanego jako dłużnika rzeczowego, świadczy już wezwanie do zapłaty z daty 18 września 2013r, skierowane do S. D. załączone do pozwu, wraz z dowodem jego odbioru przez matkę, jako dorosłego domownika, pod jego adresem zamieszkania / por k. 4-5 akt /

Z jego treści jednoznacznie wynika rozmiar ilościowy wierzytelności, jej źródło oraz to w jakim charakterze wobec niej będąc, pozwany jest zwywany do dobrowolnego zaspokojenia długu, którego jest podstawą. W dokumencie tym jest również wskazanie, że wierzytelność ta jest wymagalna.

Wynikający z kolejnych dokumentów znajdujących się w aktach, sposób zachowania matki powoda a szczególności jego samego, podczas dalszych relacji z bankiem, w ramach poprowadzonej pomiędzy stronami korespondencji, jest

dalszym potwierdzeniem tego , że ustalenia Sądu I instancji , chociaż oparte na wskazanych wyżej źródłach są , w zakresie negowanym przez skarżącego, jednak poprawne.

W szczególności z treści pisma pozwanego[które nota bene sam powołał w postępowaniu] zatytułowanego „ wniosek o wstrzymanie postępowania windykacyjnego” z 23 września 2015r, skierowanego do strony powodowej / k. 85-87 akt / , S. D. potwierdza , że jest zobowiązany wobec strony pozwanej w zakresie kwoty głównej dochodzonej pozwem , jako współwłaściciel nieruchomości , stanowiącej zabezpieczenie hipoteczne wierzytelności kredytodawcy z tytułu umowy z 31 lipca 2006r.

Z treści tego pisma wynika również , że pozwany wie , iż dłużnikiem osobistym banku jest jego matka , która uznaje swoje zobowiązanie., będące konsekwencją wypowiedzenia umowy kredytu , wierzytelności z którego , są przedmiotem postępowania banku, zmierzającego do jej zaspokojenia.

Wynika z niego także , iż ani pozwany ani jego matka nie kwestionują uprawnienia strony do dochodzenia od nich kwoty przeterminowanego zadłużenia , w warunkach wypowiedzenia dotychczasowych warunków spłaty kredytu przez kredytobiorczynię, a jedynie liczą , iż E. D. uzyska , na podstawie wyników postępowania egzekucyjnego, zmierzającego do zaspokojenia jej własnej wierzytelności wobec Spółdzielni Pracy (...) - w likwidacji , taką kwotę środków finansowych , która pozwoli jej zaspokoić wierzytelność strony powodowej.

W treści tego pisma S. D., jako dłużnik rzeczowy nie kwestionował wysokości swojego zobowiązania wobec banku.

Wskazane wyżej dokumenty są zatem dostatecznym potwierdzeniem prawidłowości ustaleń Sądu I instancji zgodnie z którymi umowa kredytu z 31 lipca 2006r została skutecznie, w sposób przez nią nie negowany , wypowiedziana przez bank wobec kredytobiorczynie, w zakresie warunków jego spłaty. O tym wypowiedzeniu wiedział dłużnik rzeczowy , syn E. D. , wobec którego strona pozwana dokonała także wypowiedzenia wierzytelności zabezpieczonej hipotecznie .

Dlatego też , w uznaniu , że stwierdzone nieprawidłowości formalne postępowania Sądu, w zakresie wskazania źródeł dowodowych tej części ustaleń faktycznych, nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia skoro także i inne źródła dowodowe potwierdzają poprawność tych konstatacji faktycznych dokonanych przez Sąd I Instancji , Sąd Apelacyjny uznał pierwszy ze stawianych zarzutów procesowych za , w ostatecznym wyniku , podlegający odparciu.

Nie ma racji skarżący , gdy naruszenia prawa procesowego upatruje w naruszeniu art. 233 §1 kpc , czy to w sposób samodzielny , czy też w powiązaniu z normami art. 232 kpc oraz 6 kc.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia tego przepisu wymaga , aby odwołująca się do niego strona wykazała, w odniesieniu do zindywidualizowanych dowodów, posługując się argumentami natury jurystycznej , na czym konkretnie polega nieprawidłowość postępowania Sądu w zakresie oceny i opartych na niej ustaleń .

W szczególności jest zobowiązana wykazać dlaczego obdarzenie przez Sąd jednych dowodów wiarygodnością i przy równoczesnej odmowie nadania tego waloru innym, jest sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego i [lub] regułami logicznego rozumowania.

Jedynie tak skonstruowana polemika, w odniesieniu do oceny i ustaleń Sądu niższej instancji może , przy potwierdzeniu jej trafności , zdecydować o podzieleniu tego zarzutu.

W przeciwnym wypadku , zwłaszcza wówczas, gdy negacja strony opiera się i wyczerpuje na przeciwstawieniu im , własnej wersji oceny i ustaleń , zdaniem skarżącego poprawnych i zgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy z racji tego , że polemika tak zbudowana jest dowolna , zarzut podlega oddaleniu.

/ por. bliżej w tej materii, wypowiadające tę samą myśl ., judykaty Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2001r ., sygn.. IV CKN 970/00 i z 6 lipca 2005 , sygn. III CK 3/05 , obydwa powołane za zbiorem Lex/

Motywy jakimi posłużył się skarżący, by zarzut ten uzasadnić, usprawiedliwiają wniosek, że ograniczona się ona do nierzeczowej krytyki oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd, która, jego zdaniem, doprowadziła do nieprawidłowych ustaleń, w zakresie wypowiedzenia umowy kredytu wobec E. D., powiadomienia o tym dłużnika rzeczowego oraz wypowiedzenia wobec niego przez bank wierzytelności zabezpieczonej rzeczowo.

Pomijając omówioną uprzednio kwestię dotyczącą sposobu zgromadzenia przez Sąd Okręgowy materiału procesowego, który posłużył mu dla poczynienia ustaleń w tym zakresie, skarżący nie wskazuje w motywach zarzutu, które - inne - dowody zostały przez Sąd niższej instancji niewłaściwie i z jakich przyczyn, ocenione.

Apelujący, poprzestając na ogólnym stwierdzeniu, iż bank nie dowiódł, iż do wskazanych wyżej czynności rzeczywiście doszło, ogranicza dalszą część motywacji do stwierdzenia, iż Sąd nie uwzględnił relacji E. D., przesłuchanej w sporze w charakterze świadka.

Jak wynika z motywów wyroku, na podstawie tej relacji złożonej na rozprawie w dniu 9 września 2015r/ k. 81 v akt, zapis dźwiękowy minuty 17-27 /, Sąd I instancji ustalił, że kredytobiorczyni zaprzestała spłacania zobowiązania kredytowego w 2013r i przeciwko niej, dla zaspokojenia swojej wierzytelności, strona powodowa wszczęła postępowanie egzekucyjne.

Skarżący natomiast w uzasadnieniu zarzutu, eksponuje to, iż świadek zeznał, iż nie pamięta czy otrzymał z banku wypowiedzenie umowy.

Zauważając, że apelujący nie wyjaśnia dlaczego nie uwzględnienie tej części relacji świadka przez Sąd miałyby świadczyć o niepoprawności oceny tego dowodu, przede wszystkim stwierdzić należy, że zasłanianie się niepamięcią w tak ważnej i mającej dalsze reperkusje dla sytuacji majątkowej kredytobiorczyni kwestii, rodzi istotne wątpliwości co do wiarygodności tej części depozycji E. D..

Ponadto - o czym była już uprzednio mowa, fakt dokonania wypowiedzenia umowy przez bank został potwierdzony za pomocą innych dowodów zgromadzonych w sprawie, których wiarygodność nie była przez apelującego podważana.

Nie ma też racji S. D. upatrując naruszenia tego przepisu, w powiązaniu z art. 232 kpc i art. 6 kc w tym, iż Sąd Okręgowy uznał za wykazaną przez stronę powodową wysokość wierzytelności jaką dysponuje on wobec pozwanego, jako dłużnika rzeczowego.

Rzeczywiście, już w sprzeciwie od nakazu zapłaty, kwestionował on nie tylko podstawę / źródło / ale także wysokość wierzytelności banku oraz jej wymagalność, co wiązało się z podważaniem przezeń poprawności naliczenia odsetek od należności głównej, dochodzonych łącznie z nią przez bank.

Podnosząc obecnie tę samą argumentację, w ramach omawianego zarzutu, skarżący nietrafnie pomija, że w ramach tych zarzutów nie negował samego faktu zawarcia przez matkę umowy kredytowej w dniu 31 lipca 2006r, sumy jaka wówczas pożyczyla, warunków jej spłaty ani też tego, że w relacji do strony pozwanej miał status dłużnika rzeczowego wierzytelności kredytowej. Nie podnosił też aby kwota kredytu była spłacona przez matkę, ewentualnie przez osobę trzecią za dłużniczkę, przed datą wypowiedzenia umowy, w większym wymiarze niż wynikało ze stanowiska procesowego banku i przedłożonych do pozwu dokumentów w tym w szczególności wyciągu z ksiąg banku, obrazującego stan zadłużenia E. D. na dzień 22 stycznia 2015r / k. 6 akt /

Gdy do tego dodać, że w omówionym wcześniej piśmie do strony powodowej z dnia 23 września 2015r skarżący nie kwestionuje rozmiaru ilościowego zobowiązania, obecnie dochodzonego pozwem, w zakresie należności głównej/ k. 85 akt /, to argumenty powołane dla uzasadnienia stawianego zarzutu, trąca moc przekonywania.

Nie można także tracić z pola widzenia i pomijać, w ramach jego oceny, że jak wynika z treści umowy sprzedaży i aktu ustanowienia hipoteki z dnia 31 lipca 2006r, której wiarygodności i poprawności w zakresie zaliczenia w poczet

materiału dowodowego, pozwany w apelacji nie neguje / k. 71-73 akt / , ustanowiona na rzecz (...) SA hipoteka umowna zwykła, obciążając nieruchomości , której współwłaścicielem jest pozwany , obejmując kwotę 48 541, 72 CHF , powstała w czasie obowiązywania art. 71 ustawy o księgach wieczystych i hipotece , w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 26 czerwca 2009r O zmianie ustawy o księgach wieczystych oraz niektórych innych ustaw[DzU z 2009 Nr 131 poz. 1075] , która weszła w życie z dniem 20 lutego 2011r.

Podstawą do dalszego obowiązywania tej normy, w odniesieniu do hipotek umownych, wpisanych przed tym dniem , jest przepis art. 10 ust. 2 ustawy zmieniającej.

Przepis art. 71 u. k. w . i h. stanowi , iż domniemanie istnienia prawa wynikające z wpisu hipoteki obejmuje , jeżeli chodzi o odpowiedzialność z nieruchomości , także wierzytelność zabezpieczoną hipoteką.

Zatem, dochodząc wobec dłużnika rzeczowego realizacji w ten sposób zabezpieczonej wierzytelności , w ramach actio hypothecaria , pozycja wierzyciela jest o tyle silniejsza, iż korzysta on z tego domniemania , którego jednym z elementów składowych , jest także wymiar ilościowy / rozmiar / wierzytelności , granicą którego jest kwota wskazana w treści wpisu.

/ por. bliżej w tej materii , uwagi J. Pisulińskiego w Systemie Prawa Prywatnego pod red. E. Gniewka , t. 4 , wersja z 2007 r - wydawnictwo CH Beck /

Domniemanie to ma charakter domniemania wzruszalnego tyle tylko , że to broniący się przed roszczeniem wierzyciela dłużnik rzeczowy jest zobowiązany wykazać fakty , które zniwecza podstawę faktyczną domniemania wynikającego ze wskazanej normy.

Przenosząc te uwagi na grunt rozstrzyganej sprawy , stwierdzić zatem należy , że to nie bank musiał dowodzić wysokości dochodzonej pretensji skoro mieściła się ona w granicach ilościowych tej , która wynikała z treści wpisu hipoteki zwykłej. Korzystał bowiem , w tym zakresie , z dobrodziejstwa domniemania istnienia wierzytelności oraz jej wysokości.

To S. D. był zobligowany wykazać okoliczności , które nakazywałyby przyjąć , że temu domniemaniu brak podstawy.

Skarżący nie przedsięwziął w tym zakresie jakiegokolwiek aktywności dowodowej ,co więcej , nie sformułował nawet twierdzeń co do tego , że wierzytelność banku nie istnieje czy też przysługuje bankowi w niższym rozmiarze aniżeli dochodzi jej kredytodawca np. na skutek dokonania kolejnych , bądź innych , dotąd niezasadnie nie uwzględnionych przez stronę pozwaną , spłat długu kredytowego przez matkę czy osobę trzecią.

Wobec tego, tak motywowany zarzut nie może zostać uznany za trafny.

Nie ma też racji skarżący , gdy jego realizacji upatruje w niewykazaniu przez bank podstaw do naliczania odsetek , których obecnie dochodzi wraz z należnością główną.

Jak powiedziano wyżej , materiał dowodowy daje wystarczającą podstawę do ustalenia , iż umowa kredytu została matce pozwanego wypowiedziana , wobec niego bank dokonał wypowiedzenia wierzytelności zabezpieczonej rzeczowo, a skarżący wiedział o wypowiedzeniu umowy z 31 lipca 2006r . Wobec tego depozycja o tym , iż strona powodowa nie wykazała co było podstawą jej wierzytelności a także , że nie dowiodła ona podstawy do naliczania dochodzonych w sporze odsetek jest nieusprawiedliwiona

Niezasadnie apelujący podnosi zarzut naruszenia art. 299 kpc.

Przyczyny dla których jest on, zdaniem Sądu II instancji, nietrafny zostały podane wcześniej , w ramach oceny żądania skarżącego, ubiegającego się o przeprowadzenie tego dowodu przed Sądem II instancji.

Oddaleniu podlega również zarzut naruszenia art. 98 kpc.

Byłby on usprawiedliwiony jedynie wówczas, gdyby uznać, że zawarty we wniosku środka odwoławczego postulat wydania rozstrzygnięcia reformatoryjnego i oddalenia powództwa jest merytorycznie uzasadniony.

Ponieważ tak nie jest, ostatni z zarzutów procesowych także uległ oddaleniu.

Ocena, że żaden z zarzutów procesowych, w tym w szczególności te, które dotyczyły oceny dowodów oraz opartych na jej wnioskach ustaleń nie okazały się trafne, powoduje, że Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy. Z tym jednak zastrzeżeniem, że podstawą ustaleń dotyczących tego, że umowa kredytu z 31 lipca 2006r została kredytobiorczyni wypowiedziana, w zakresie warunków spłaty, iż pozwany - jej syn - o tym wiedział jak również co do tego, że strona powodowa dokonała wobec niego wypowiedzenia wierzytelności zabezpieczonej hipotecznie na nieruchomości, której jest współwłaścicielem, są inne [wskazane wyżej] dowody z dokumentów a nie te dopuszczone przez Sąd I instancji, dokumenty z dat 5 marca, 24 lipca i 19 września 2014r, którą to decyzję procesową trafnie pozwany podważał zarzutem z art. 162 kpc, w ramach postępowania rozpoznawczego przed Sądem Okręgowym / k. 116 v akt / oraz formułując pierwszy z apelacyjnych zarzutów procesowych.

Chybione są, podniesione w środku odwoławczym, zarzuty naruszenia prawa materialnego, w postaci niepoprawnego zastosowania przez Sąd I instancji norm art. 78 u. k.w. i h oraz 481 §1 kc.

W odniesieniu do pierwszego z nich, dla porządku stwierdzić należy, że zważywszy na argumenty powołane dla jego uzasadnienia, skarżącemu bez wątpliwości chodziło o naruszenie tej normy w części objętej pierwszą z jego trzech jednostek redakcyjnych.

Zarzut ten, podobnie jak i drugi odnoszący się do przepisu art. 481 §1 kc, opiera się na tym, iż mimo braku wypowiedzenia wierzytelności zabezpieczonej hipotecznie wobec dłużnika rzeczowego, roszczenie strony powodowej zostało, [także w zakresie odsetek], uwzględnione.

Obydwa zatem opierają się na nietrafnym założeniu faktycznym, sprzecznym z tym, co wynika z poczynionych w sprawie ustaleń, mając swoją podstawę w treści zgromadzonego materiału procesowego.

Poza odwołaniem się do wskazanych już wcześniej, źródeł tych ustaleń, które przeczą trafności podstaw obu zarzutów, dodać trzeba, że także samo wytoczenie powództwa o wierzytelność zabezpieczoną rzeczowo, a ściślej doręczenie jego odpisu pozwanemu, nawet przy założeniu [ku któremu w rozstrzyganej sprawie brak podstaw], że wcześniej wezwał do dobrowolnego spełnienia świadczenia nie otrzymał, może być uznane za takie wezwanie zrównane w skutkach prawnych z wypowiedzeniem tej wierzytelności wobec dłużnika rzeczowego.

Z podanych przyczyn, w uznaniu apelacji za niezasadną, Sąd Apelacyjny orzekł o jej oddaleniu, na podstawie art. 385 kpc w zw z art. 78 ust.1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece [jedn. tekst DzU z 2016 poz. 790]

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd II instancji orzekł na podstawie art. 98 §1 i 3 kpc w zw art. 108 §1 i 391 §1 kpc i wynikającej z niej, dla wzajemnego rozliczenia stron z tego tytułu, zasady odpowiedzialności za wynik sprawy.

Kwota należna stronie pozwanej od S. D., zważywszy na wartość przedmiotu zaskarżenia/ według kursu franka szwajcarskiego wobec waluty polskiej na dzień wniesienia apelacji /, wyczerpując się w wynagrodzeniu profesjonalnego pełnomocnika, będącego radcą prawnym, została ustalona na podstawie § 2 pkt 6 w zw z § 10 ust 1 pkt 2 Rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015r [DzU z 2015 poz. 1804]

SSA Sławomir Jamróg SSA Grzegorz Krężolek SSO / del/ Beata Kurdziel